

Иван Вазов

Певец
Уломък

От малък любех аз да пея
един, в свободните поля.
А днес – и днеска пак жаднея
да имам въздух и крила.
Да, настоящето е тясно,
не може то да ме скове,
аз търся ширине по-ясно,
аз търся други светове,
де мисълта се волно вдига.
Не може гордият поет
да носи общата верига
в стремителния си полет.
Той фърка, лута се, блуждае,
един със своята мечта,
той друго чувствава – не знае
тъй чувствава ли и света.
Той дири туй, що тука нема,
когато всичко спи, той бди,
от господата примери взема
и нови светове гради;
той прави, руши и създава,
и мигновената мечта
на много векове предава.
Той преживява тленността.
Простор! Простор! О, оставете
душата волна, без юзда,
у нази всичко прах е клетки,
душата само е звезда!
Поетът! Нека той възлазя!
Той няма място, няма час,
и ако той при вас не слазя,
то вий стигнете го тогаз.
Отдайте Колумбу морята,
на ветра дайте волността,
пространствата и небесата
отдайте ги на мисълта!

Пловдив, 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5213>]